

И почна да приижда пакъ, както до тогава, тълната любопитна многоглава. И трупаше се тя съ безкраенъ интересъ, тамъ около изящния кафезъ, кждето скачаше едно мишле, нищожно, мъничко, съсъ тънко опашле.

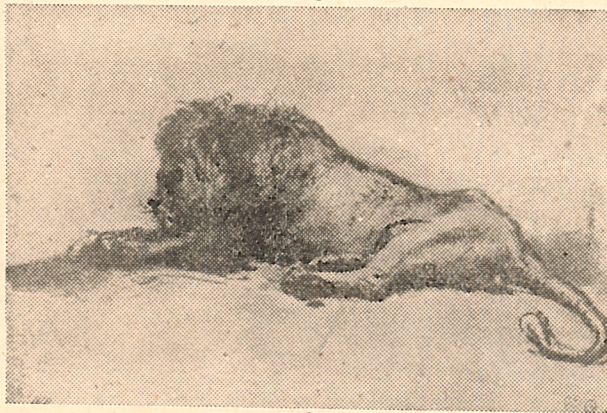
Що правѣше това създание жалко? — Нѣщо съвсемъ малко — играеше, подскачаше, пълзѣше или пъкъ орѣхче гризѣше. Но то предметъ бѣ на внимание и всички проявяваха старание да дойдатъ близичко до него и викаха:

— Де го? Де го?

И хвърляха му лешници, зърна, стафиди, нѣкоя кора, и даже викаха „ура“.

И никой не поглеждаше къмъ гордий лъвъ, на звѣровѣтъ царя прѣвъ. Хвана го срамъ и гнѣвъ, като видѣ това и вдигна гривеста глава, нададе страшенъ ревъ презрителенъ къмъ панаира унизителенъ.

Деца, тази басня като прочетете, сами за себе си поука извадете.

Рембрандтъ

Приятель въ неволя се познава.

★

Добрата работа сама се хвали.

★

Всѣко птиче своята пѣсень пѣе.

★

Отъ дявола не чакай светена вода.